

Linda K. Burton

Hjælpeforeningens hovedpræsident

kirkemedlemmer, men også til dem, der ikke tilhører vores kirke. Må vi vise vores respekt for dem, når vi er sammen med dem.

Der er personer, der hver dag kæmper med udfordringer. Lad os vise dem vores interesse samt give dem en hjælpende hånd. Når vi udviser omsorg for hinanden, vil vi blive velsignet.

Må vi huske de ældre og dem, der ikke kan forlade hjemmet. Må vi afse tid til at besøge dem, så de ved, at de er elsket og værdsat. Må vi følge vores forpligtelse: »Bistå de svage, opløft de nedhængende hænder og styrk de matte knæ.«¹

Må vi som et folk være ærlige og retskafne og altid prøve at gøre det rigtige til alle tider og under alle forhold. Må vi være trofaste Kristi disciple, eksempler på retskaffenhed og derved blive »som himmellys i verden.«²

Mine brødre og søstre, jeg takker jer for jeres bønner for mig. De styrker og opløfter mig, når jeg af hele mit hjerte og styrke stræber efter at gøre Guds vilje og tjene ham og tjene jer.

Når vi tager hjem fra denne konference, nedkalder jeg himlens velsignelser over hver enkelt. Må I, der ikke er hjemme, komme sikkert hjem og finde alt uforstyrret. Må vi alle overveje de sandheder, vi har hørt, og må de hjælpe os til at blive endnu mere tapre disciple, end vi var, da denne konference begyndte.

Indtil vi mødes igen om et halvt år, beder jeg om, at Herrens velsignelser må være med jer, ja, over os alle, og jeg gør det i hans hellige navn, ja, i Jesu Kristi, vor Herres og Frelsers, navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 81:5.
2. Fil 2:15.

Forberedt på en måde, som aldrig havde været kendt

Må vi forberede os til, at vi værdigt kan modtage frelsende ordinancer dråbe for dråbe og helhjertet holde de tilhørende pagter.

Da vores yngste datter kom hjem efter sin første skoledag, spurgte jeg: »Hvordan gik det?«

Hun svarede: »Det gik godt.«

Men da jeg næste morgen vækkede hende, lagde hun armene over kors og sagde bestemt: »Jeg har allerede været i skole!« Jeg havde åbenbart ikke *forberedt* hende på eller forklaret hende, at det ikke var en engangsføreelse at gå i skole, men at det forventedes, at hun gik i skole fem dage om ugen i mange, mange år.

Mens vi tænker over princippet om at være forberedt, så se sammen med mig følgende scene for jer. I sidder i det celestiale værelse i templet og lægger mærke til et antal brude og brudgomme, der ærbødigt vises ind og ud, mens de venter på at blive viet for tid og al evighed. En brud træder ind i det celestiale værelse, hånd i hånd med sin elskede. Hun har en enkel, men smuk tempelkjole på og har et roligt,

fredfyldt og varmt smil på læben. Hun er velsoigneret men tiltrækker sig ikke opmærksomhed. Hun sætter sig, ser sig omkring, og pludselig vælder følelserne ind over hende. Det ser ud som om, at hendes tårer skyldes den ærefrygt og ærbødighed, hun har for både stedet og den hellige ordinance, som venter hende og hendes livs kærlighed. Hendes holdning synes at udstråle: »Hvor er jeg taknemlig for at være i Herrens hus i dag, rede til at begynde en evig rejse med en højtelsket, evig partner.« Hun lader til at være *forberedt* på meget mere end blot en begivenhed.

Vores søde, teenagebarnebarn lagde for nylig en seddel til mig på min hovedpude, hvor der blandt andet stod: »En ting, der slår mig, når jeg træder ind i templet, er den fredfyldte, kærlige ånd, der hersker der ... Menesker kan tage til templet for at få inspiration.«¹ Det har hun ret i. Vi kan

modtage inspiration og åbenbaring i templet – samt kraften til at klare livets modgang. Det, hun lærer om templet, når hun konsekvent medbringer sine egne slægtsnavne for at udføre dåb og bekræftelser i templet, vil forberede hende til at modtage yderligere tempelordinancer, -pagter og -velsignelser, både for hende selv og for dem på den anden side af sløret.

Ældste Russell M. Nelson har sagt: »Efterhånden som templerne forberedes til vore medlemmer, er det nødvendigt, at vore medlemmer forbereder sig til at komme i templet.«²

Når jeg igen læser om hærføreren Moroni i Mormons Bog, bliver jeg mindet om, at en af Moronis største bedrifter var, hvordan han omhyggeligt forberedte nefitterne til at modstå den skræmmende lamanitiske hær. Han forberedte sit folk så godt, at vi læser: »Men se, til [lamaniternes] største forbavselse havde [nefitterne] forberedt sig til dem på en måde, som aldrig havde været kendt.«³

Disse ord, »forberedt ... på en måde, som aldrig havde været kendt«, fangede virkelig min opmærksomhed.

Hvordan kan vi forberede os bedre til templets hellige velsignelser? Herren har sagt: »Og videre, jeg vil give jer et mønster i alt.«⁴ Lad os se på et mønster

i skriften for at hjælpe os til at forberede os godt. Moronis forberedelse på fjendens komme krævede vedvarende og trofast flid, og dette mønster kræver det samme.

Jeg bliver tilsyneladende aldrig træt af den smukke lignelse, som Frelseren fortalte om de fem kloge og de fem tåbelige brudepiger. Selv om denne lignelse henviser til at være beredt til vor Frelsers andet komme, så kan vi også sammenligne den med at være forberedt til tempelvelsignelser, der kan være en åndelig fest for dem, der er velforberedt.

I Matthæus 25 står der:

»Da skal Himmeriget ligne ti brudepiger, som tog deres lamper og gik ud for at møde brudgommen.

Fem af dem var tåbelige, og fem var kloge ...

De kloge tog både deres lamper med og olie i deres kander.

Da brudgommen lod vente på sig, blev de alle sammen døsig og faldt i søvn.

Men ved midnat lød råbet: Brudgommen kommer, gå ud og mød ham!

Da vågnede alle pigerne og gjorde deres lamper i stand.

Og de tåbelige sagde til de kloge: Giv os noget af jeres olie, for vore lamper går ud.

Men de kloge svarede: Nej, der er ikke nok til både os og jer. Gå hellere hen til købmanden og køb selv.

Men da de var gået hen for at købe, kom brudgommen, og de, der var rede, gik med ham ind i bryllupssalen, og døren blev lukket.

Siden kom også de andre piger og sagde: Herre, herre, luk os ind!

Men han svarede: Sandelig siger jeg jer, jeg kender jer ikke.«⁵

Jeg tror ikke, at der er nogen, især blandt dem med et omsorgsfuldt hjerte, der ikke har ondt af de tåbelige unge piger. Og nogle af os har lyst til at sige til de andre: »Kan I ikke bare dele, så alle kan være lykkelige?« Men tænk over det. Det er en historie, som Frelseren fortalte, og det er ham, der kalder fem af dem for »kloge« og fem af dem for »tåbelige«.

Når vi overvejer denne lignelse som et mønster for tempelforberedelse, så overvej ordene fra en sidste dages hellig profet, der fortalte, at »den åndelige forberedelses olie kan ikke deles.«⁶ Præsident Spencer W. Kimball har udlagt, hvorfor de fem »kloge« unge piger ikke kunne dele olien i deres lamper med dem, der var »tåbelige«, da han sagde: »Tilstedeværelse ved nadvermøder fjører olie til vore lamper, dråbe efter dråbe i løbet

af årene. Faste, familiebøn, hjemmeundervisning, kontrol af de legemlige lyster, forkyndelse af evangeliet, studium af skrifterne – hver handling i hengivenhed og lydighed er en dråbe, der bliver føjet til vores lager. Gode gerninger, betaling af offerydelse og tiende, kyske tanker og handlinger ... disse bidrager også betydningsfuldt til den olie, hvormed vi kan påfylde vore brugte lamper ved midnatstid.⁷

Kan I se mønsteret med forberedelse – dråbe for dråbe – som kan hjælpe os, når vi tænker over, hvordan vi kan være flittigere i vores forberedelse til at modtage hellige ordinancer for os selv og andre? Hvilke andre små og enkle ting kan vi gøre for at føje dyrebare oliedråber til vores forberedelses lamper?

Vi lærer fra ældste Richard G. Scott, at »personlig værdighed er et afgørende krav for at kunne nyde templets velsignelser ... Værdige karaktertræk smedes bedst af et liv med konsekvente, rette valg, der tager deres udgangspunkt i Mesterens lære.«⁸ Jeg elsker ordet *konsekvent*. At være konsekvent betyder at være stabil, konstant og pålidelig. Hvilken storslået beskrivelse af principet om værdighed!

I Bible Dictionary (i den engelske Bibel) står der: »Kun hjemmet kan sammenlignes med templet, hvad angår hellighed.«⁹ Passer vores hjem til den beskrivelse? En sød ung pige i vores menighed var for nylig hjemme hos os. Da jeg vidste, at hendes bror lige var kommet hjem fra sin mission, spurgte jeg hende, hvordan det var at have ham hjemme igen. Hun sagde, det var alletiders, men ind imellem spurgte han, om der ikke kunne skrues lidt ned for musikken. Hun sagde: »Og det var ikke engang *slem* musik!« Måske ville det være godt for os at tjekke os selv engang imellem og dernæst sikre, at vores hjem er et sted,

hvor vi er rede til at føle Ånden. Når vi gør vores hjem til et sted, hvor Ånden er velkommen, så vil vi være forberedt til at føle os mere »hjemme«, når vi træder ind i Herrens hus.

Når vi forbereder os på at træde værdigt ind i templet og er trofaste mod vore tempelpagter, vil Herren udgyde »en mangfoldighed af velsignelser«¹⁰ over os. Min gode ven Bonnie Oscarson vendte for nylig op og ned på et skriftsted, da hun sagde: »Hvor meget er krævet, bliver der givet endnu mere.«¹¹ Jeg kunne ikke være mere enig! Eftersom vi kommer til templet for at modtage *evige* velsignelser, bør det ikke overraske os, at der kræves en højere standard for at være værdig til disse velsignelser. Igen har ældste Nelson sagt: »Da templerne er Herrens hus, så er det ham, som sætter adgangskravene. Vi træder ind som hans gæster. At have

en tempelanbefaling er et uvurderligt privilegium og et synligt tegn på lydighed over for Gud og hans profeter.«¹²

Sportsudøvere i verdensklasse og doktorstuderende på universitet tilbringer timer, dage, uger, måneder og tilmed år med at forberede sig. Daglige dråber af forberedelse kræves af dem for at blive de bedste. Tilsvarende forventes det, at de, der ønsker at opnå ophøjelse i det celestiale rige, lever op til en højere standard for lydighed, der kommer ved at efterleve lydighedens dyd dag efter dag og dråbe for dråbe.

Når vi konstant og flittigt tilføjer olie, dråbe for dråbe, til vore åndelige lamper ved at gøre små og enkle ting, så kan vore lamper være »i god stand og tændt«¹³ med forbløffende forberedelse. Min søde mand, der er stavspræsident, bemærkede for

nylig, at han næsten altid kan se det, når nogen er beredt og værdig til at komme i templet, for »de lyser lokalet op«, når de kommer for at få en tempelanbefaling.

I indvielsesbønnen for templet i Kirtland bad profeten Joseph Smith Herren om, at »alle mennesker, som træder over dørtærsklen til Herrens hus, må føle din kraft ... at de må vokse op i dig og modtage en fylde af Helligånden ... og blive forberedt til at modtage alt, hvad der er nødvendigt«. ¹⁴

Det er min bøn, at det for os må være meget mere end en engangsforeteelse at tage til templet. Må vi forberede os til, at vi værdigt kan modtage frelsende ordinancer dråbe for dråbe og helhjertet holde de tilhørende pagter. Gør vi det, ved jeg, at vi vil være værdige til at modtage de lovede velsignelser ved en fylde af Helligånden og Herrens kraft i vores hjem og i vores personlige liv. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Personlig note fra Aydia Kaylie Melo til Linda K. Burton, 31. aug. 2014.
2. Russell M. Nelson, »Bered dig på templets velsignelser«, *Liahona*, okt. 2010, s. 41.
3. Alma 49:8; fremhævelse tilføjet; se også v. 6-7.
4. L&P 52:14.
5. Matt 25:1-2, 4-11; JSO, Matt 25:12 (i Matt 25:12, fodnote *a* i Kirkens bibel på engelsk).
6. Marvin J. Ashton, »A Time of Urgency«, *Ensign*, maj 1974, s. 36.
7. Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 256.
8. Richard G. Scott, »Modtag templets velsignelser«, *Liahona*, juli 1999, s. 29.
9. Bible Dictionary, »Temple«.
10. L&P 104:2.
11. Bonnie L. Oscarson, »Højere forventninger«, satellittransmission for seminar og institut, 5. aug., 2014; lds.org/broadcasts; se også Luk 12:48; L&P 82:3.
12. Russell M. Nelson, »Personlig forberedelse til templets velsignelser«, *Liahona*, juli 2001, s. 38.
13. L&P 33:17.
14. L&P 109:13.

Jean A. Stevens

Førsterådgiver i Primarys hovedpræsidentskab

Guds pagtsdøtre

Når Guds døtre fokuserer på templet og på deres hellige pagter, er Gud i stand til at sende velsignelser på personlige og kraftfulde måder.

Kære søstre. Jeg hilser jer med så megen kærlighed. Lige nu, hvor I end er i verden, håber jeg, at I føler Herrens kærlighed til jer hver især, og at Ånden vidner i jeres hjerte om det budskab, som dette smukke kor netop har sunget om. Jeg tilslutter mig deres vidnesbyrd: Jeg ved, at min Forløser lever, og at han elsker os hver især.

Her til aften samles vi som Guds pagtsdøtre. Vores alder, omstændigheder og personlighed kan ikke adskille os, fordi vi først og fremmest er hans. Vi har indgået en pagt om altid at erindre hans Søn.

Kraften i netop denne pagt blev indprentet i mit hjerte for tre uger siden, da jeg var med til en dåb. Der foran mig sad otte smukke børn ærbødigt forventningsfulde over, at endelig var deres særlige dag kommet. Men da jeg så på deres strålende ansigter, så jeg ikke bare en gruppe børn. I stedet så jeg dem, som jeg tror Herren ville – enkeltvis. Jeg så Emma og Sophia og Ian og Logan og Aden og William og Sophie og Micah. Hver dåbspagt indgås en for en. Hver især var de til stede og klædt i hvidt – parate og vilige med hele deres otteårige hjerte til at indgå deres første pagt med Gud.

Tænk tilbage og prøv at huske jeres egen dåbsdag. Hvad enten I kan

huske mange detaljer eller kun nogle få, så prøv nu at føle betydningen af den pagt, som I hver især indgik. Efter I blev kaldt ved jeres eget navn, blev I nedsænket i vandet og kom frem som Guds datter – en pagtsdatter, en, der var villig til at blive kaldt ved hans Søns navn, og som lovede at følge ham og holde hans befalinger.

Pagter indgået med Gud hjælper os til at vide, hvem vi virkelig er. De knytter os til ham på en meget personlig måde, hvorved vi kan føle, hvor værdifulde vi er for ham og vores

